

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl samosoudcem JUDr. Václavem Kočkou-Amortem ve věci

žalobce: **XX**, narozený dne
zastoupený advokátem **XX**
sídlem **XX**, 110 00 Praha 1

proti
žalovanému: **Ministerstvo vnitra, Odbor azylové a migrační politiky**
sídlem Nad Štolou 936/3, 170 34 Praha 7

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 5. 10. 2023, č. j.: OAM-6861-55/PP-2022

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci

1. Žalobou podanou včas u Městského soudu v Praze se žalobce domáhal zrušení rozhodnutí žalovaného ze dne 5. 10. 2023, č. j.: OAM-6861-55/PP-2022, jímž byla podle ust. § 87e odst. 1 písm. f) zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů (dále jen „z.p.c.“), zamítnuta jeho žádost o vydání povolení k přechodnému pobytu na území České republiky rodinného příslušníka občana České

Shodu s prvopisem potvrzuje K. R.

republiky a kterým mu byla podle ust. § 87e odst. 4 z.p.c. stanovena lhůta k vycestování z území České republiky 35 dnů od právní moci rozhodnutí.

II. Obsah žaloby

2. Žalobce v žalobě namítal, že napadené rozhodnutí bylo konstruováno na závažnosti žalobcem spáchaného trestného činu, nicméně podle rozsudku Nejvyššího správního soudu (dále též „NSS“) ze dne 29. 5. 2020, č. j.: 2 Azs 29/2019-33, má ust. § 87e odst. 1 písm. f) z.p.c. výhradně preventivní, a nikoli sankční charakter, když předchozí protiprávní jednání samo o sobě nepostačuje k zamítnutí žádosti o udělení povolení k přechodnému pobytu. Žalobce se napravil, až do 20. 4. 2029 je ve zkušební době podmíněného propuštění a chce žít se svou manželkou, synem, dcerou a třemi vnoučaty, přičemž dcera je kvůli maniodepresivní psychóze na žalobce silně fixovaná. Jak je zřejmé z rozsudku NSS ze dne 14. 2. 2020, č. j.: 5 Azs 383/2019-40, skutečnost, že byl stěžovatel z výkonu trestu propuštěn toliko podmíněně, přičemž dosud neuplynula stanovená zkušební doba, sama o sobě nevypovídá nic o riziku dalšího protiprávního jednání stěžovatele. Podle rozsudku NSS ze dne 10. 3. 2023, č. j.: 4 Azs 6/2023-32, pouhé konstatování nebezpečnosti drogové trestné činnosti bez vazby na to, v jaké míře a proč vůbec stěžovatel představuje skutečnou hrozbu pro konkrétní zájem společnosti, je nedostatečné a čl. 27 odst. 2 směrnice Evropského parlamentu a Rady 2004/38/ES ze dne 29. 4. 2004 o právu občanů Unie a jejich rodinných příslušníků svobodně se pohybovat a pobývat na území členských států, o změně nařízení (EHS) č. 1612/68 a o zrušení směrnic 64/221/EHS, 68/360/EHS, 72/194/EHS, 73/148/EHS, 75/34/EHS, 75/35/EHS, 90/364/EHS, 90/365/EHS a 93/96/EHS (dále jen „směrnice 2004/38/ES“) zapovězené odůvodnění přímo nesouvisející s dotyčnou osobou či související s generální prevencí. Žalovaný se nezabýval aspektem potřebnosti opatření ve formě nepovolení přechodného pobytu, pakliže žalobce coby občan XX smí vstupovat a bez víza pobývat na území České republiky v režimu pravidla „90/180“, což žalobce fakticky více než rok činí. Žalovaný nebere ohled na otázku existence skutečného, aktuálního a dostatečně závažného ohrožení veřejného pořádku, ale je pro něj relevantní záznam v rejstříku trestů. Podle rozsudku Krajského soudu v Plzni ze dne 29. 8. 2023, č. j.: 57 A 43/2023-60, nelze aktuální nebezpečí závažného narušení veřejného pořádku spojovat s tím, že zatím neuplynula zkušební doba stanovená v rozhodnutí o podmíněném propuštění, když uplynutí zkušební doby nepředstavuje žádný mezník v intenzitě nebezpečnosti cizince. Jestliže podle rozsudku NSS ze dne 10. 3. 2023, č. j.: 4 Azs 6/2023-32, lze i z chování cizince ve věznici dovodit jeho postoj ke spáchané trestné činnosti, tím spíše je třeba zkoumat a hodnotit chování žalobce, který je již více než rok na svobodě a nedopouští se žádné trestné činnosti. Pokud by platilo, že žalobce bude moci podat novou žádost až po zahlazení odsouzení, znamenalo by to, že jeho žádost by měla šanci na úspěch nejdříve 20. 4. 2039. Žalovaný také neprovedl posouzení přiměřenosti dopadu rozhodnutí na soukromý a rodinný život žalobce a jeho rodiny, když stran testu proporcionality žalobce citoval rozsudek NSS ze dne 17. 4. 2020, č. j.: 5 Azs 94/2019-33. V tomto směru žalovaný jen konstatoval, že veřejný zájem na tom, aby se na území nezdržovali cizinci narušující veřejný pořádek, převažuje nad individuálním právem cizince na rodinný život. Napadené rozhodnutí nezohledňuje dopady na bezúhonnou a netrestanou manželku žalobce a žalobcovy potomky nezařazuje do režimu ust. § 15a z.p.c., jsou-li starší 21 let a soběstační, čímž se popírá rodina jako složka práva na ochranu soukromého a rodinného života dle čl. 8 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod (dále jen „Úmluva“). V rozporu s rozsudkem NSS ze dne 17. 4. 2020, č. j.: 5 Azs

Shodu s prvopisem potvrzuje K. R.

94/2019-33, nebyl hodnocen nejlepší zájem žalobcova vnuka, který trpí tzv. „XX“ a „XX“, což způsobuje problémy s XX a patrně v budoucnu povede k jeho XX, když již nyní je XX.

3. Na základě výše uvedeného žalobce navrhl napadené rozhodnutí zrušit a přiznat náhradu nákladů řízení.

III. Vyjádření žalovaného a replika žalobce

4. Žalovaný předně upozornil, že žalobci nikdy nesvědčilo oprávnění k pobytu na území po dobu probíhajícího řízení ve smyslu ust. § 87y z.p.c., ačkoli je manželem občanky České republiky, jelikož mu dne 2. 4. 2020 bylo zrušeno povolení k trvalému pobytu. K datu vydání napadeného rozhodnutí neuplynula dostatečně dlouhá doba od podmíněného propuštění z výkonu trestu odnětí svobody, aby žalobce prokázal, že u něj již nehrozí riziko závadového chování. Před nástupem do výkonu trestu odnětí svobody žalobce na území nikdy nepracoval a jeho příjmy pocházely z trestné činnosti. Pravidlo „90/180“ je na návštěvu rodinných příslušníků včetně vnuků více než dostatečné. Odcestování do XX bude mít jen minimální dopad do života žalobce, neboť tam již nyní s manželkou pobývá, vlastní nemovitost a s bratry provozuje obchod s potravinami. Žalobce může pomáhat s péčí o vnuky, i když mu nebude povolen pobyt na území a bude moci cestovat v rámci bezvízového styku. S odkazem na kategorizaci řízení dopadajících na děti provedenou nálezem Ústavního soudu ze dne 14. 4. 2020, sp. zn. IV. ÚS 950/19, žalovaný dovodil, že se na posuzovanou věc nevztahuje ani čtvrtá kategorie případů, neboť zamítnutí žádosti nemá dopady na dospělé a samostatné děti, a už vůbec ne na vnuka, o něhož pečují jeho vlastní rodiče. Žalobce se o vnuka nestaral, když byl dlouho ve vazbě a věznici, přičemž nyní má možnost vyčkat uplynutí zkušební doby a po rozhodnutí soudu o osvědčení si znovu požádat o povolení k pobytu. Žalovaný odkázal na rozsudek NSS ze dne 14. 9. 2022, č. j.: 7 Azs 110/2022-26, dle něhož podmíněné propuštění z výkonu trestu odnětí svobody nepředstavuje zahlazení odsouzení, když pro stěžovatele nadále přetrvávají negativní důsledky jeho jednání, a nelze mít za to, že podmíněné propuštění samo o sobě znamená cizincovu nápravu a absenci nebezpečí pro veřejný pořádek. Žalobu navrhl žalovaný zamítnout.
5. Žalobce ve své replice setrval na žalobních bodech a opětovně odkázal na judikaturní závěry NSS, že za trvání zkušební doby podmíněného propuštění nadále bez dalšího u odsouzeného nehrozí závažné narušení veřejného pořádku. Upozornil na rozsudek NSS ze dne 14. 2. 2020, č. j. 5 Azs 383/2019-40, podle něhož je nesprávné východisko, že chování ve výkonu trestu je relevantní pouze pro rozhodování trestního soudu o podmíněném propuštění. Znovu též zmínil nutnost individuálního posouzení žalobcovy situace, když samotné předchozí odsouzení dle čl. 27 směrnice 2004/38/ES nezakládá do budoucna obavu z narušení veřejného pořádku. Porovnání potřebnosti zamítnutí žádosti z důvodu údajného rizika narušení veřejného pořádku s vážností narušení rodinných vazeb neobstojí, v žalobcových silách nebude podpora rodiny ve složité situaci způsobené těžkými onemocněními jeho dcery a vnuka. Ústavní soud v nálezu ze dne 7. 8. 2017, sp. zn. II. ÚS 2027/17, zdůraznil nutnost poměřovat míru zásahu do zájmu dítěte s důležitostí veřejného zájmu, který s ním může být v kolizi, k takovému posouzení ve věci nedošlo.

IV. Obsah správního spisu

6. Ze správního spisu bylo zjištěno, že žalobce dne 18. 5. 2022 podal žádost rodinného příslušníka občana Evropské unie o vydání povolení k přechodnému pobytu. Coby rodinné příslušníky uvedl manželku a děti (zletilou dceru a zletilého syna).

Shodu s prvopisem potvrzuje K. R.

7. Z rozsudku Městského soudu v Praze ze dne XX. XX. 20XX, sp. zn. XX T XX/20XX, s právní mocí ke dni XX. X. XXXX, bylo zjištěno, že žalobce byl shledán vinným dvěma zvláště závažnými zločiny nedovolené výroby a jiného nakládání s omamnými a psychotropními látkami a s jedy podle ust. § 283 odst. 1, odst. 3 písm. c) trestního zákoníku, za něž mu byl uložen úhrnný trest odnětí svobody v trvání devíti let se zařazením do věznice s ostrahou spolu s trestem propadnutí věci. Trestné činnosti se dopustil jednak v období let 2006–2010 v obvodu Prahy 2 a 5 a dále od nezjištěného období roku 2013 až do zadržení dne 1. 12. 2016 na různých místech Prahy tím, že neoprávněně prodával a pro jiného přechovával heroin a kokain a oba trestné činy spáchal ve velkém rozsahu. Usnesením Okresního soudu v Mostu ze dne XX. X. XXXX, sp. zn. X PP XX/20XX, byl žalobce podmíněně propuštěn z výkonu trestu odnětí svobody se stanovením zkušební doby v trvání 7 let, tj. do 20. 4. 2029, zbytek výměry trestu odnětí svobody činí 1321 dnů. (Uvedené podstatné údaje potvrzuje též opis z evidence Rejstříku trestů fyzických osob ze dne 25. 7. 2023.)
8. Žalobce dříve pobýval v České republice na základě povolení k trvalému pobytu, které mu bylo zrušeno rozhodnutím žalovaného ze dne 2. 4. 2020, č. j.: OAM-2512-14/ZR-2019, následné odvolání bylo zamítnuto rozhodnutím Komise pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců ze dne 8. 3. 2021, č. j.: MV-12342-5/SO-2021, čímž zrušení povolení k trvalému pobytu nabylo právní moci dne 9. 3. 2021.
9. V řízení o vydání povolení k přechodnému pobytu byly žalobcem doloženy různé podklady, např. oddací list ze dne 15. 10. 1992 prokazující uzavření sňatku s manželkou, výpis z katastru nemovitostí ze dne 13. 5. 2022, podle něž je žalobce s manželkou vlastníkem bytu v bytovém domě v XX, vyúčtování pojistného na veřejné zdravotní pojištění v období od 1. 1. 2015 do 2. 5. 2022, podle kterého neměl žalobce ke dni 2. 5. 2022 dluh na zdravotním pojištění, přímluvné dopisy manželky a obou zletilých dětí za udělení přechodného pobytu žalobci, různé rodinné fotografie s žalobcem a lékařské zprávy o zdravotním stavu nemocného vnuka i dcery. Dále byly doloženy hodnocení k žádosti o podmíněné propuštění žalobce ze dne 10. 3. 2022 a návrh na podmíněné propuštění z výkonu trestu ze dne 1. 3. 2022, podle něž žalobce mj. nechce po propuštění z výkonu trestu zůstat v České republice.
10. Rozhodnutím žalovaného ze dne 27. 9. 2022, č. j.: OAM-6861-20/PP-2022, byla žádost o vydání povolení k přechodnému pobytu na území České republiky zamítnuta ve smyslu ust. § 87e odst. 1 písm. a) bodu 2 z.p.c., neboť žalobce žádal o vydání povolení k přechodnému pobytu v rozporu s podmínkami ust. § 87b odst. 2 z.p.c. Podle ust. § 87e odst. 4 z.p.c. byla žalobci stanovena lhůta k vycestování z území České republiky 30 dnů od právní moci rozhodnutí.
11. Na podkladě odvolání žalobce Komise pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců dne 13. 12. 2022 pod č. j.: MV-189149-4/SO-2022 zrušila rozhodnutí žalovaného, č. j.: OAM-6861-20/PP-2022, a věc mu vrátila k novému projednání. Komise přisvědčila žalobci, že jeho žádost lze považovat za podanou ve lhůtě podle ust. § 87b odst. 2 z.p.c., neboť žalobce byl do XX. X. 20XX ve výkonu trestu odnětí svobody a až s okamžikem jeho propuštění začala plynout zákonná tříměsíční lhůta pro podání žádosti o vydání povolení k přechodnému pobytu.
12. Dne 26. 4. 2023 proběhl výslech žalobce majícího občanství XX a XX. Žalobce se chtěl sloučit se svou manželkou, s níž sdílí společnou domácnost po celou dobu trvání manželství od roku 1992. S manželkou bydlí v XX, o hrazení nákladů bydlení se stará manželka. Má dvě zletilé děti a tři vnoučata; dcera už přes rok bydlí ve vesnici za XX, bydlí

Shodu s prvopisem potvrzuje K. R.

tam v domě se dvěma žalobcovými vnuky a přítelem (jejich otcem), vnuci chodí do školy a do školky, dcera pracuje, rozváží jídlo, řídí automobil, její přítel podniká, půjčuje dodávky. Dcera trpí XX, někdy je ve stavu útlumu, bere pravidelně léky a s ničím dalším se neléčí, oba vnuci od dcery nemají zdravotní potíže. Syn bydlí s manželkou v podnájmu a mají syna (žalobcova třetího vnuka), syn podniká v oboru grafiky, snacha přestala pracovat, protože musí být se svým synem (žalobcovým vnukem), vnuk je postižený „XX“ asi před půl rokem podstoupil operaci XX, případné zdravotní následky prozatím nelze určit. O vnuka se starají jeho otec s manželkou, musí s ním často chodit na kontroly k lékařům, žalobce s manželkou by chtěli pomoci s hlídáním, občas s hlídáním začínají, s vnukem nemohli být dříve v kontaktu. Před odsouzením rozsudkem Městského soudu v Praze, sp. zn. XX T X/20XX, již byl žalobce ve výkonu trestu odnětí svobody ve XX, a to v roce 1996 asi na tři roky, poté mu byl uložen trest vyhoštění, bližší podrobnosti nechtěl uvést. Kvůli absenci oprávnění k pobytu nemůže v České republice pracovat a od roku 2013 tu ani nepodniká, v zemi původu však s bratry provozuje obchod s potravinami, z něhož má příjem zhruba 40 – 50 000 Kč měsíčně. Poněvadž manželka musí cestovat mezi Českou republikou a XX, nikde nepracuje; žalobcův příjem z podnikání ze XX je jediným příjmem domácnosti. Když byl ve výkonu trestu odnětí svobody, členové rodiny se o sebe finančně starali sami, už je jim přes třicet let; bere léky na XX, manželka má potíže se XX, někdy na to bere léky, syn zdravotní potíže nemá. Žalobce vlastní v XX byt po rodičích, žijí tam jeho dva bratři a širší rodina.

13. Dne 26. 4. 2023 proběhl svědecký výslech žalobcovy manželky. Manželka žalobce uvedla, že sňatek uzavřeli roku 1992, od roku 1988 sdílí společnou domácnost, bydlí spolu v XX; dcera žije na vesnici s přítelem a dvěma dětmi, děti chodí do školy a do školky, dcera má XX, takže spolu s žalobcem pomáhá s hlídáním dětí, dcera rozváží jídlo, její přítel podniká, vnuci od dcery žádné zdravotní potíže nemají, s jejich hlídáním pomáhá i druhá babička, dcera bere denně léky; syn bydlí s manželkou a svým synem (vnukem) v podnájmu, syn pracuje jako grafik, snacha je na mateřské, vnuk trpí XX, má i další zdravotní potíže, snacha a syn s ním dokáží pracovat, po operaci se začal jeho zdravotní stav zlepšovat, až nyní může chodit mezi další děti, další prognóza je nejistá, potřebuje nadstandardní péči, vídali se, ale bylo to omezené, ani by jí vnuka nesvěřili, primárně se o něj starají rodiče, chtějí jim ale také začít pomáhat, chtějí se zapojit víc, když už je vnuk stabilizovaný, vnuk chodí často k lékaři, chodí s ním rodiče; manžel (žalobce) zatím není zaměstnán ani nemá živnostenské podnikání, získává příjmy z podnikání bratrů v XX, když byl manžel ve výkonu trestu, hradila náklady na bydlení sama, pomáhali jí rodiče, o rodinu se v době žalobcova uvěznění finančně starala ona, pomáhala jí i rodina, děti už jsou dospělé; v XX má žalobce dům a pozemky po rodičích; chodí na kontroly na XX asi deset let, žalobce má XX; v XX má žalobce dva bratry a širší rodinu, část rodiny je i v XX.
14. Dle sdělení Policejního prezidia ze dne 27. 7. 2016 má žalobce ve XX policejních evidencích tři záznamy (porušení cizineckého zákona z roku 1986, drogová trestná činnost z roku 1996 a drogová trestná činnost z roku 2000), dne 29. 10. 1997 byl žalobce ve XX odsouzen k 5 letům a 6 měsícům odnětí svobody, dne 26. 5. 2000 byl ze XX vypovězen.
15. Dne 3. 8. 2023 se zmocněná zástupkyně žalobce dostavila k seznámení s podklady pro vydání rozhodnutí. Ačkoli byla poskytnuta lhůta 30 dnů k písemnému vyjádření, nebylo žalovanému zasláno žádné písemné podání.
16. Následně vydal žalovaný žalobou napadené rozhodnutí ze dne 5. 10. 2023.

Shodu s prvopisem potvrzuje K. R.

V. Hodnocení věci Městským soudem v Praze

17. Městský soud v Praze na základě podané žaloby přezkoumal napadené rozhodnutí v mezích žalobních bodů a vycházel přitom ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu podle ust. § 75 odst. 1 a 2 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen „s.ř.s.“), a po provedeném řízení dospěl k závěru, že žaloba není důvodná.
18. Při jednání konaném dne 5. 2. 2024 žalobce prostřednictvím svého zástupce uvedl, že žalovaný chybil zejména bagatelizací chování ve výkonu trestu žalobce, uvedenou skutečnost nelze paušálně označit za irelevantní; s odkazem na rozsudek NSS, sp. zn.: 6 Azs 267/2023, sdělil, že se žalovaný zcela záměrně neřídí konstantní judikaturou; přechodný pobyt se má rodinnému příslušníku občana Evropské unie primárně povolit, pro žalobcovo omezení není splněno kritérium potřeby, žalobce může v České republice pobývat i tak, a to na základě pravidla „90/180“; žalovaný volí opačnou modalitu, běžné je dle něj pobyt nepovolit, povolit pobyt je možno pouze v případě nepřiměřenosti; zájem státu na nepovolení přechodného pobytu je významně oslaben, žalobci totiž není bráněno na území České republiky vstupovat, opatření není trestem a musí sloužit k ochraně veřejného pořádku; bagatelizovány byly i žalobcovy rodinné vztahy, je třeba chránit rodinu jako takovou, nikoliv jen nejbližší vazby, i zletilé děti se běžně spoléhají na pomoc rodičů, zvláště když dcera žalobce má zdravotní potíže. V rozsudku NSS, sp. zn.: 7 Azs 306/2022, přdestřeném žalovaným nebyl rodinný a soukromý život doložen, naopak rozhodnutí NSS, sp. zn.: 6 Azs 267/2023, je skutkově takřka totožné, bylo judikturně potvrzeno, že paušalizace, jichž se žalovaný dopustil i v tomto případě, nemohou obstát; žalovaný se ve vyjádření přihlásil k paušálnímu zamítání pobytových žádostí osob s kriminální minulostí, odmítá převzít odpovědnost za jejich pobyt; u osob s XXX je třeba stabilní rodinné zázemí, pravidlo „90/180“ nezaručuje přítomnost žalobce ve chvíli, kdy to je nejvíce potřeba, zdravotní odborníci nemohou pomáhat s běžným každodenním fungováním, obdobně je tomu i u nezletilého vnuka, jeho prognóza je velmi vážná, potřeba prarodičů je nutná; i chování ve výkonu trestu je třeba hodnotit individuálně, nelze jej paušálně označit za účelové; charakteru trestné činnosti byla v napadeném rozhodnutí věnována naprosto disproporční pozornost, ani závažná trestná činnost však nemusí vést k závěru o závažném narušení veřejného pořádku, ve srovnání s dobou páchaní trestné činnosti je žalobce podstatně starší, je mu téměř XX let, změnila se i jeho rodinná situace v podobě onemocnění dcery a vnuka, žalobce je na svobodě již téměř dva roky, taktéž respektuje migrační normy včetně pravidla „90/180“.
19. Zástupce žalovaného v průběhu jednání odmítl veškeré žalobní námitky, odkázal na rozsudek NSS, sp. zn.: 7 Azs 306/2022, přdestřena je v něm obdobná situace (žádost o přechodný pobyt rodinného příslušníka občana Evropské unie s kriminální minulostí), žalovaný se nedopustil žádných procesních pochybení, k případu bylo přistoupeno individuálně; žalobce je mezinárodním recidivistou stran velice závažné drogové kriminální trestné činnosti; jeho dceři mohou pomoci odborníci, podpora vyžadovaná z žalobcovy strany není tak masivní, aby nestačil pobyt na základě pravidla „90/180“, žalobcův vnuk může rovněž využít péče odborníků; žalobce byl z výkonu trestu podmíněně propuštěn a byla mu stanovena dlouhá zkušební doba, což svědčí o závažnosti jeho jednání i akutním nebezpečí pro veřejný pořádek; chování žalobce ve výkonu trestu nebylo bagatelizováno a bylo k němu přihlédnuto. Žalobcova dcera i jeho vnuk mají i bez žalobce dostatek rodinných vazeb, dcera zde má manžela a jeho rodiče, žalobcův vnuk má v České republice oba rodiče; Shodu s prvopisem potvrzuje K. R.

žalobce má ve vlasti byt a příjmy z podnikání, prostřednictvím dálkových komunikačních prostředků může být s příbuznými v České republice v kontaktu každý den.

20. Závěrem jednání žalobce navrhl zrušit napadené rozhodnutí, žalovaný naopak navrhl zamítnutí žaloby.
21. Podle ust. § 15a odst. 1 z.p.c. *rodinným příslušníkem občana Evropské unie se pro účely tohoto zákona rozumí jeho*
 - a) manžel,
 - b) rodič, jde-li o občana Evropské unie mladšího 21 let, o kterého skutečně pečuje,
 - c) potomek mladší 21 let nebo takový potomek manžela občana Evropské unie a
 - d) potomek nebo předek anebo potomek nebo předek manžela občana Evropské unie, pokud je z důvodu uspokojování svých základních potřeb závislý na výživě nebo jiné nutné péči poskytované občanem Evropské unie nebo jeho manželem, nebo byl na této výživě nebo jiné nutné péči závislý bezprostředně před vstupem na území ve státě, jehož je občanem, nebo ve státě, ve kterém měl povolen pobyt.
22. Podle ust. § 15a odst. 2 z.p.c. *rodinným příslušníkem občana Evropské unie se dále rozumí cizinec, který je ke státnímu občanu České republiky přihlášenému k trvalému pobytu na území ve vztahu uvedeném v odstavci 1 písm. a) až d).*
23. Podle ust. § 87e odst. 1 písm. f) z.p.c. *ministerstvo žádost o vydání povolení k přechodnému pobytu zamítne, jestliže je důvodné nebezpečí, že by žadatel mohl ohrozit bezpečnost státu nebo závažným způsobem narušit veřejný pořádek.*
24. Podle ust. § 87e odst. 4 z.p.c. *ministerstvo v rozhodnutí o zamítnutí žádosti o vydání povolení k přechodnému pobytu stanoví lhůtu k vycestování z území; žadatel je povinen ve stanovené lhůtě z území vycestovat.*
25. Podle čl. 27 odst. 2 směrnice 2004/38/ES *opatření přijatá z důvodů veřejného pořádku nebo veřejné bezpečnosti musí být v souladu se zásadou přiměřenosti a musí být založena výlučně na osobním chování dotyčné osoby. Předchozí odsouzení pro trestný čin samo o sobě přijetí takových opatření neodůvodňuje. Osobní chování dotyčného jednotlivce musí představovat skutečné, aktuální a dostatečně závažné ohrožení některého ze základních zájmů společnosti. Odůvodnění, která přímo nesouvisí s dotyčnou osobou nebo souvisejí s generální prevencí, nejsou přípustná.*
26. Soud předně uvádí, že napadené rozhodnutí neshledal nepřezkoumatelným ani nedostatečně odůvodněným. Nepřezkoumatelnost rozhodnutí je vadou, která souvisí s nedodržením požadavků kladených procesním právním předpisem na výrok a odůvodnění rozhodnutí. Ty jsou upraveny především v ust. § 68 odst. 2, 3 a § 90 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád. S nepřezkoumatelností je spojena i otázka, zda se správní orgán zabýval veškerými skutečnostmi rozhodnými pro posouzení věci. Rozhodnutí je tedy nepřezkoumatelné tehdy, není-li zřejmé, z jakých skutkových závěrů žalovaný vycházel, z jakých podkladů rozhodnutí tyto skutkové závěry učinil a jakými úvahami se řídil při hodnocení podkladů (vizte např. rozsudek NSS, č. j.: 6 Ads 87/2006-36). Z tohoto hlediska působí nepřezkoumatelnost rozhodnutí, pakliže správní orgán v rozhodnutí neuvede podklady rozhodnutí, z nichž dovodil skutkové závěry (vizte např. rozsudek NSS, č. j.: 4 Azs 55/2003-51), či jestliže nevypořádal rozpory mezi shromážděnými podklady, tzn., nevysvětlil, proč upřednostnil podklady svědčící o určitém skutkovém závěru na úkor Shodu s prvopisem potvrzuje K. R.

podkladů svědčících o odlišném skutkovém závěru (vizte např. rozsudek NSS, č. j.: 5 A 48/2001-47). Nepřezkoumatelnost zakládají též nedostatky spočívající v tom, že není zřejmé, jakou právní normu (popř. jaký právní předpis) správní orgán na věc aplikoval, jak tuto právní normu vyložil a z jakých důvodů má za to, že s ohledem na skutkové okolnosti daného případu na něj lze tuto normu aplikovat. Žádné pochybení ve vyjmenovaných aspektech nepřezkoumatelnosti přitom napadené rozhodnutí nezatežuje.

27. Před věcným vypořádáním žalobních námitek Městský soud v Praze považuje z důvodu obsáhlosti žalobních tvrzení za vhodné poznamenat, že podle konstantní judikatury není úkolem správního soudu reagovat na každý dílčí argument uplatněný v podání a ten obsáhle vyvrátit; úkolem soudu je uchopit obsah a smysl argumentace a vypořádat se s ní (podpůrně srov. nálezy Ústavního soudu sp. zn.: IV. ÚS 201/04, I. ÚS 729/2000, I. ÚS 116/05, IV. ÚS 787/06, III. ÚS 989/08, III. ÚS 961/09, IV. ÚS 919/14). Jmenovitě v nálezu ze dne 12. 2. 2009 vydaném pod sp. zn.: III. ÚS 989/08 Ústavní soud uvedl, že *„Není porušením práva na spravedlivý proces, jestliže obecné soudy nebudují vlastní závěry na podrobné oponentuře (a vyvracení) jednotlivě vznesených námitek, pakliže proti nim staví vlastní ucelený argumentační systém, který logicky a v právu rozumně vyloží tak, že podpora správnosti jejich závěrů je sama o sobě dostatečná.“* (srov. také rozsudky NSS ze dne 12. 3. 2015, č. j.: 9 As 221/2014–43, či ze dne 24. 1. 2019, č. j.: 7 As 458/2018–27).
28. Podstata žaloby spočívá v názoru žalobce, že žalovaný nedostatečně zjistil skutečnosti relevantní pro závěr o existenci důvodného nebezpečí ve smyslu ust. § 87e odst. 1 písm. f) z.p.c. v kontextu ust. čl. 27 odst. 2 směrnice 2004/38/ES, svůj závěr o existenci takového nebezpečí nedostatečně odůvodnil a zjištěné skutečnosti nevyhodnotil správně. S tím se soud neztotožňuje.
29. Judikatura NSS skutečně nepřipouští paušalizovaný závěr, že za trvání zkušební doby podmíněného propuštění nadále bez dalšího u odsouzeného cizince vždy hrozí závažné narušení veřejného pořádku. Při rozhodování o podmíněném propuštění z výkonu trestu odnětí svobody totiž trestní soud zvažuje prognózu dalšího chování odsouzeného, přičemž podmíněné propuštění z výkonu trestu odnětí svobody je namístě jen tehdy, jestliže vzhledem ke všem okolnostem, které mohou mít v tomto směru význam, je odůvodněn předpoklad, že odsouzený povede i na svobodě řádný život a že tu není pro společnost příliš velké riziko jeho recidivy; podmíněné propuštění tedy není automatickou odměnou za „dobré chování“ ve výkonu trestu odnětí svobody (srov. rozsudek NSS ze dne 13. 7. 2023, č. j.: 2 Azs 285/2022-57). Rovněž v rozsudku ze dne 14. 2. 2020, č. j.: 5 Azs 383/2019-40, NSS uvedl, že skutečnost, že byl žadatel o pobytové oprávnění z výkonu trestu propuštěn toliko podmíněně, přičemž dosud neuplynula stanovená zkušební doba, sama o sobě nevypovídá nic o riziku dalšího protiprávního jednání stěžovatele, který svou nápravu z formálního hlediska neosvědčil zkrátka proto, že k tomu ještě objektivně neměl příležitost.
30. Závěr o existenci aktuální hrozby narušení veřejného pořádku žalobcem bez dalších, konkrétních a ve vztahu k žalobci individualizovaných okolností, v rozhodnutí řádně vysvětlených, není možno spojovat se skutečností, že ještě neuplynula zkušební doba podmíněného propuštění a žalobce se dosud neosvědčil (srov. rozsudek NSS ze dne 12. 1. 2017, č. j.: 10 Azs 312/2016-59). Žalovaný byl povinen v rámci posuzování otázky, zda je hrozba závažného narušení veřejného pořádku žalobcem aktuální, zjistit a objektivně vyhodnotit relevantní skutečnosti. Podle názoru soudu žalovaný na základě úplné úvahy, při které se zabýval všemi rozhodnými skutečnostmi, tak jak mu to ukládá ust. § 87e odst. 1 písm. f) z.p.c., ust. čl. 27 odst. 2 směrnice 2004/38/ES, resp. judikatura (srov. rozsudky NSS Shodu s prvopisem potvrzuje K. R.

ve věcech sp. zn.: 5 Azs 383/2019, sp. zn.: 5 Azs 172/2019, či sp. zn.: 7 Azs 282/2021), správně na s. 10 napadeného rozhodnutí dovodil, že s ohledem na povahu žalobcovy trestné činnosti, její rozsah a závažnost „dosavadní přístup k respektování povinností vyplývajících z právních předpisů České republiky zavedává vzniknout důvodnému podezření, že by se mohl obdobně závažného jednání dopustit i do budoucna“. Tato pravděpodobnost potom výrazně přesahuje míru trestněprávní naděje na polepšení, jež mohla být důvodem pro podmíněné propuštění (srov. rozsudek NSS ze dne 29. 5. 2020, č. j.: 2 Azs 29/2019-33). U žalobce nejsou dány žádné okolnosti svědčící o významné míře ujištění, že podobné jednání u něj již do budoucna nehrozí, na čemž nic nemění ani bezproblémový průběh výkonu trestu odnětí svobody. Ostatně jak NSS uvedl v rozsudku ze dne 29. 5. 2020, č. j.: 2 Azs 29/2019-33: „*Trestněprávní odsouzení pro nikoli bagatelní trestný čin, tedy takový, který stěžovatelka úmyslně páchala po delší dobu a jehož společenská nebezpečnost vyjádřená v obecné rovině trestní sazbou a individuálně zohledněná trestním soudem zejména v tom, jaký druh a jakou výši trestu uložil, je významná, je zpravidla signálem toho, že takové důvodné nebezpečí je zde dáno. Signál neznámá jistota, avšak nelze jej nevzít v úvahu.*“ Žalovaný věnoval pozornost i délce uloženého trestu odnětí svobody a důvodům, které žalobce vedly k páčání trestné činnosti. Takové posouzení odpovídá i požadavkům judikatury Ústavního soudu, který např. v nálezu ze dne 16. 12. 2020, sp. zn.: I. ÚS 945/20, uvedl: „*(...) vnitrostátní orgány (resp. soudy) musejí kromě existence předchozího odsouzení vzít v úvahu další okolnosti jako například uložený trest, míru zapojení jednotlivce do trestné činnosti, rozsah způsobené škody, četnost trestných činů, tendenci k opakování trestné činnosti či chování stěžovatele v době po odsouzení (...). Teprve v rámci posouzení proporcionality opatření je pak třeba hodnotit, zda je potenciální zrušení povolení k trvalému pobytu v souladu se zásadou přiměřenosti, a to zejména s ohledem na skutečnosti, jako je délka pobytu dotčené osoby na daném území, věk, zdravotní stav, rodinné a ekonomické poměry, společenská a kulturní integrace v hostitelském členském státě, intenzita vazeb na zemi původu atd. V tomto kroku je pak možné zhodnotit i stupeň závažnosti protiprávního jednání, tj. hodnotit obecnou a typovou společenskou nebezpečnost spáchaného zločinu (...) zároveň je v tomto kroku možné vzít v úvahu zdravotní stav dotčené osoby.*“ Důkladně byly zkoumány i související otázky stran existence důvodného nebezpečí narušení veřejného pořádku ze strany žalobce (srov. např. usnesení rozšířeného senátu NSS ze dne 26. 7. 2011, č. j.: 3 As 4/2010-151, dále rozsudky NSS ze dne 6. 2. 2013, č. j.: 1 As 175/2012-34, ze dne 18. 4. 2013, č. j.: 5 As 73/2011-146, či ze dne 29. 5. 2020, č.j.: 2 Azs 29/2019-33), přičemž i v tomto ohledu jsou úvahy dostatečně konkretizovány.

31. Není přitom pravdou, že by žalovaný akcentoval z hlediska naplnění podmínek dle ust. § 87e odst. 1 písm. f) z.p.c. pouze trestnou činnost žalobce, neboť reflektoval i další skutečnosti, včetně těch, které žalobce zmiňoval ve svůj prospěch (mj. dobu, která uplynula od propuštění z výkonu trestu odnětí svobody, chování ve výkonu trestu i celkovou délku pobytu na území). Uplatnění institutu podmíněného propuštění však samo o sobě dostatečně nevypovídá o riziku dalšího žalobcova protiprávního jednání a nezaručuje, že se skutečně napravil. Doba, která uplynula od podmíněného propuštění žalobce, po kterou vede řádný život, pak netvoří ani čtvrtinu zkušební doby podmíněného propuštění (doba mezi XX. X. 20XX a X. XX. 20XX, když konec připadá na XX. X. 20XX). V této souvislosti je ve smyslu rozsudku NSS ze dne 27. 3. 2015, č. j.: 7 Azs 285/2014-39, a dále také např. nálezu Ústavního soudu ze dne 18. 2. 1999, sp. zn.: IV. ÚS 108/97, nutné zdůraznit, že: „*Podmíněné propuštění z výkonu trestu odnětí svobody nepředstavuje zahlazení odsouzení. Na stěžovatele se nehledí, jako by nebyl odsouzen. Pro něj negativní důsledky jeho jednání tak nadále přetrvávají (být v menší míře), přičemž se nevyčerpávají použitím trestněprávních nástrojů. Stěžovatel si musel být při Shodu s prvopisem potvrzuje K. R.*

páchání natolik závažného úmyslného trestného činu vědom možných důsledků také v rovině zákona o pobytu cizinců.“ Prognóza žalovaného ohledně možnosti podat pobytovou žádost po zahlázení odsouzení pak nemá vliv na zákonnost rozhodnutí o věci samé, zásadní je, že žalobce by mohl narušit veřejný pořádek v současnosti, což je v napadeném rozhodnutí dostatečným způsobem osvědčeno a odůvodněno.

32. Ve vztahu k žalobci lze rovněž odkázat na rozsudek NSS ze dne 22. 12. 2021, č. j.: 3 Azs 114/2020-31, dle kterého *„podmíněné propuštění z výkonu trestu odnětí svobody samo o sobě a bez dalšího neznamená, že se cizinec napravil, povede řádný život a již žádné nebezpečí pro veřejný pořádek ve smyslu zákona o pobytu cizinců nepředstavuje. Pokud by byly v tomto smyslu správní orgány vždy 'vázány' tím, že došlo k podmíněnému propuštění (či k propuštění po vykonání celého trestu), byla by možnost aplikace výhrady veřejného pořádku de facto vyprázdněna. Otázku nebezpečí cizince pro veřejný pořádek je třeba posuzovat samostatně, a to zejména s ohledem na povahu jeho trestné činnosti a další zjištěné okolnosti, a to i poté, co byl z výkonu trestu (podmíněně) propuštěn (srov. (...) rozsudek Nejvyššího správního soudu, č. j. 10 Azs 312/2016-59).*“ Nadto je vhodné zdůraznit, že žalobci byla stanovena zkušební doba v délce trvání sedmi let, což svědčí o míře rizika, kterou propuštění žalobce na svobodu podle názoru trestního soudu představovalo. *„I délka zkušební doby podmíněného propuštění má určitou vypovídací hodnotu o závažnosti potrestaného jednání u konkrétní osoby s určitými osobnostními charakteristikami, a může být nahlížena jako 'rizikové' období, kdy je potřeba hrozbou návratu do výkonu trestu zvýšit motivaci podmíněně propuštěného vyhnout se konfliktu se zákonem a vést řádný život. I když rozhodně nelze zjednodušeně říci, že překážka pro povolení k přechodnému pobytu trvá přesně po zkušební dobu podmíněného propuštění, určitou indicii, již nelze přehlížet, tato okolnost představuje.*“ (vizte rozsudek NSS ze dne 26. 9. 2018, č. j.: 2 Azs 156/2018-49).
33. Žalobce v řízení výrazně odkazoval na rozsudek NSS ze dne 15. 11. 2023, č. j.: 6 Azs 267/2023 – 28, podle nějž nelze cizince ve zkušební době po podmíněném propuštění označit paušálně za hrozbu, zkoumat je třeba relevantní okolnosti z jeho života, včetně chování ve výkonu trestu, v daném případě však okolnosti způsobu života po propuštění z výkonu trestu zjišťovány nebyly, neudělení přechodného pobytu samo o sobě neodůvodňuje ani předchozí zrušení povolení k trvalému pobytu kvůli totožným skutečnostem, správní orgány své závěry nespojily s žádnými konkrétními a individuálními skutečnostmi, přitom pokročilý věk a každodenní péče o dceru riziko recidivy snižují, zohledněna měla být i délka pobytu na území, dle předchozího rozhodnutí krajského soudu pak absence pravidelného příjmu sama o sobě neříká nic o naplnění důvodného nebezpečí, že bude závažným způsobem narušen veřejný pořádek, na což žalovaný v kasační stížnosti kvalifikovaně nereagoval; NSS posléze uzavřel, že zrušení rozhodnutí krajským soudem nikterak nepředznamenává výsledek nového věcného posouzení.
34. Soud je přesvědčen, že na rozdíl od výše uvedeného případu žalovaný k situaci žalobce přistupoval individuálněji a výtky předestřené ze strany NSS na nyní projednávanou věc nedopadají (minimálně ne v míře, jež by činila napadené rozhodnutí nezákonným). Žalovaný nikterak automaticky neoznačil žalobce za hrozbu jen kvůli jeho statusu osoby podmíněně propuštěné z výkonu trestu, naopak na s. 6 – 10 napadeného rozhodnutí se zabýval zcela individuálně žalobcovou situací, z níž vyvodil aktuální hrozbu do budoucna. Žalovaný taktéž nepominul ani žalobcovo bezproblémové chování ve výkonu trestu a zahrnul jej do svých úvah, stejně jako jeho život po podmíněném propuštění, jehož délku však dosud označil za příliš krátkou (s. 8 napadeného rozhodnutí). Přes zhodnocení Shodu s prvopisem potvrzuje K. R.

uvedených okolností svědčících v žalobcův prospěch žalovaný dostatečně a řádně odůvodnil, proč žalobce závažnou hrozbu pro veřejný pořádek představuje. Soud dodává, že charakter žalobcovy trestné činnosti, z níž především vyplývá hrozba pro veřejný pořádek i do budoucna, nespočíval v agresivním (impulsivním) chování nebo vystupování, jež by nedosahovalo náležité úrovně, což by se mohlo spíše projevit ve výkonu trestu odnětí svobody, leč v dlouhodobé, kontinuální a organizované činnosti s potřebou dodavatelského řetězce, kterou by ve věznici na oddělení s vysokým stupněm zabezpečení bylo nanejvýš obtížné provozovat; žalobcovo chování ve výkonu trestu, k němuž mělo být a bylo přihlédnuto, tudíž ani dle názoru soudu nelze přeceňovat ve vztahu ke konečnému závěru o závažné hrozbě pro veřejný pořádek. Žalovaný rovněž ze zrušení povolení k trvalému pobytu neučinil automatický důsledek pro řízení o udělení přechodného pobytu, ale vše nezbytné v napadeném rozhodnutí náležitě odůvodnil s ohledem na specifika případu. Své závěry žalovaný dovodil z různých konkrétních a individuálních skutečností, o nichž pojednal v odůvodnění napadeného rozhodnutí; na s. 6 – 10 napadeného rozhodnutí žalovaný výslovně zohlednil rozsah trestné činnosti, dobu jejího páčání, předchozí drogovou trestnou činnost ve XX, délku stanovené zkušební doby, část zkušební doby, která již uplynula, a její porovnání s celkovou délkou zkušební doby, užití drogové trestné činnosti jako zdroje obživy, nebezpečnost konkrétních prodávaných drog, délku stanoveného trestu odnětí svobody, chování ve výkonu trestu odnětí svobody, financování rodiny z trestné činnosti, skutečnost organizování trestné činnosti, typovou závažnost drogové trestné činnosti, porovnání celkové délky pobytu na území České republiky s dobou, po níž zde žalobce páchal trestnou činnost, důvod ukončení trestné činnosti, porovnání uplynulé části zkušební doby s dobou, po níž žalobce páchal trestnou činnost, i zájem státu a společnosti včetně ochrany zdraví, života a majetku druhých. Soud s ohledem na charakter žalobcovy trestné činnosti a letitou kontinualitu jejího páčání (s určitými přestávkami již od 90. let ve XX) neshledává žalobcův věk jako zásadní faktor ve vztahu k hrozbě pro veřejný pořádek, neboť trestná činnost obdobná již spáchané nevyžaduje významnou fyzickou kondici, ale spíše schopnosti organizační, sociální a „obchodní“ (případně rozvíjené mnoha zkušenostmi), které nejsou nikterak snižovány současným žalobcovým, stále produktivním, věkem, s nímž se dosud běžně nepojí relevantní oslabení mentální kapacity. Riziko hrozby žalobce pro veřejný pořádek dle názoru soudu nesnižují ani zdravotní potíže jeho blízkých, jeho dcera pobývá ve vesnici za XX, stará se o děti, bydlí s přítelem, otcem dětí, taktéž pracuje, o žalobcova nemocného vnuka se starají oba rodiče, žalobce se svojí manželkou jen občas začínají s hlídáním (výslech žalobce ze dne 26. 4. 2023); ze zjištěných informací tudíž nevyplývá snížení hrozby žalobce pro veřejný pořádek např. soustavnou péčí o dceru či vnuka. Žalovaný výslovně zohlednil délku pobytu žalobce na území České republiky, když konstatoval páčání trestné činnosti v průběhu podstatné části daného období. Přihlédnuto bylo i k absenci zaměstnání žalobce i jeho manželky v České republice, a to v kontextu páčání trestné činnosti pro finanční prospěch, z toho i trestní soud dovodil, že prodej drog sloužil k jejich obživě (rozsudek Městského soudu v Praze ze dne X. X. 20XX, sp. zn. XX T X/20XX); způsob, jakým si žalobce opatřoval nebo neopatřoval finanční prostředky pro sebe i blízké je ve vztahu k hrozbě pro veřejný pořádek relevantní, neboť jeho trestná činnost byla jednoznačně motivována finančně; správně byly zohledněny i příjmy žalobce z podnikání ve vlasti, které sice význam trestné činnosti pro získání finančních prostředků snižovaly, neeliminovaly jej však plně. Je tudíž třeba uzavřít, že závěry rozsudku NSS ze dne 15. 11. 2023, č. j.: 6 Azs 267/2023 – 28, vzhledem ke konkrétním okolnostem nyní projednávané věci nevedou ke zrušení napadeného rozhodnutí.

Shodu s prvopisem potvrzuje K. R.

35. Žalovaný naopak během jednání upozornil na rozsudek NSS ze dne 19. 10. 2023, č. j.: 7 Azs 306/2022 – 45, dle kterého s ohledem na povahu trestné činnosti, její rozsah a závažnost neexistovala v tam uvedené věci vysoká pravděpodobnost, že se stěžovatelka nedopustí podobného jednání, za něž byla odsouzena, tato pravděpodobnost by přitom měla výrazně přesahovat míru trestněprávní naděje na polepšení postačující k podmíněnému propuštění, u stěžovatelky nejsou dány okolnosti ve významné míře ujišťující, že podobné jednání v budoucnu nehrozí, odsouzení pro nebagatelní trestný čin představuje zpravidla signál důvodného nebezpečí, jakkoliv ne jeho jistotu, správní orgány neakcentovaly jen trestnou činnost stěžovatelky, ale i další skutečnosti včetně těch, jež stěžovatelka zmiňovala ve svůj prospěch, nepáchání trestné činnosti po sdělení obvinění nelze klást stěžovateli ku prospěchu, byl hodnocen též fakt podmíněného propuštění, který však sám o sobě nevypovídá nic o riziku dalšího protiprávního jednání a není zárukou nápravy, navíc zatím neuplynula ani polovina zkušební doby podmíněného propuštění, otázku nebezpečí cizince pro veřejný pořádek je třeba posuzovat samostatně, zejm. s ohledem na povahu trestné činnosti a další zjištěné okolnosti, stanovení dlouhé zkušební doby podmíněného propuštění svědčí o míře rizika, její průběh pak představuje rizikové období; posouzeny byly i další individuální okolnosti jako povaha trestné činnosti a její důsledky, délka uloženého trestu odnětí svobody, důvody vedoucí k páčání trestné činnosti atd. Oproti žalobcem předestřenému rozsudku šestého senátu zde NSS pro závěr o hrozbě pro veřejný pořádek více akcentoval závažnost spáchaného trestného činu (městský soud mezi oběma rozsudky NSS neshledává judikurní rozkol, jde toliko o rozdílný důraz zapříčiněný odlišným kasačním stěžovatelem (správní orgán, účastník správního řízení), případně též možnými skutkovými odlišnostmi). Žalovaný se v napadeném rozhodnutí svým důrazem více přiblížil sedmému senátu NSS, ale zároveň dostatečně zakomponoval akcent kladený šestým senátem (vizte výše popsané vypořádání se s výtkami, jež šestý senát NSS ve své věci vyčetl rozhodnutí žalovaného).
36. Z výše uvedených důvodů nelze souhlasit s námitkou žalobce, že nebylo provedeno náležité odůvodnění splnění podmínek pro aplikaci ustanovení § 87e odst. 1 písm. f) z.p.c., resp. že toto nebylo dostatečně konkretizováno. Podle názoru soudu žalovaný své závěry jasně a srozumitelně individualizoval ve vztahu k osobě žalobce, přičemž důkladně hodnotil všechny rozhodné skutečnosti, jak mu to ukládá právní úprava a navazující judikatura.
37. Soud nemohl přisvědčit ani žalobcově námitce, že nebyla dostatečně posouzena otázka přiměřenosti zásahu rozhodnutí o zamítnutí žádosti o povolení pobytu do soukromého a rodinného života. Žalovaný se zásahem do soukromého a rodinného života žalobce důkladně zabýval a řádně posoudil všechny žalobcem předestřené skutečnosti, jakož i skutečnosti vyplývající ze spisu. Detailně zkoumal mj. povahu a závažnost dotčeného veřejného zájmu, délku pobytu žalobce v České republice, rozsah a intenzitu vazeb na Českou republiku, dobu, jež uplynula od spáchaní trestné činnosti a návazné chování žalobce, žalobcovu rodinnou situaci, počet dětí a vnuků, jejich věk i rozsah, v jakém by byl soukromý a rodinný život žalobce narušen. Provedl i konkrétní úvahu nad možností realizace rodinného života např. v režimu „90/180“. Jeho postup tak plně odpovídal požadavkům judikatury (srov. např. rozsudek NSS ze dne 6. 8. 2013, č. j.: 8 As 68/2012-39, ze dne 19. 12. 2018, č. j.: 8 Azs 290/2018-27, ze dne 23. 12. 2019, č. j.: 10 Azs 301/2019-40, ze dne 27. 2. 2014, č. j. 9 Azs 41/2014-34, a rozsudky Evropského soudu pro lidská práva, zejména rozsudek ze dne 31. 1. 2006, č. 50435/99, ve věci *Rodrigues da Silva a Hoogkamer proti Nizozemsku*, a rozsudek velkého senátu ze dne 18. 10. 2005, č. 46410/99, ve věci *Üner proti Nizozemsku*). Po zhodnocení uvedených kritérií dospěl ke správnému závěru, že v Shodu s prvopisem potvrzuje K. R.

případě žalobce nedojde k nepřiměřenému zásahu do soukromého a rodinného života. Soud dodává, že i podle judikatury může nad právem na soukromý a rodinný život cizinců převážet závažnost protiprávního jednání cizince na území hostitelského státu nebo ohrožení veřejného pořádku s jeho pobytem spojené. Přesně k tomu došlo v dané věci. Důsledek spočívající v zásahu do soukromého a rodinného života žalobce v daném případě zcela koresponduje se závažností protiprávního jednání, které je mu vytýkáno. K narušení rodinných a dalších vazeb došlo již v důsledku pobytu žalobce ve vězení, ostatně žalobce po odsouzení pro zvlášť závažné zločiny, musel být srozuměn s tím, že důsledky jeho protiprávního jednání ohrožují realizaci jeho soukromého a rodinného života a jeho další pobytové možnosti na území České republiky. Pokud jde pak o vztah žalobce a jeho zletilé dcery, ze spisu nejsou patrné mimořádné okolnosti ve smyslu rozsudku NSS ze dne 28. 11. 2008, č. j.: 5 Azs 46/2008-71, a na něj navazující judikatury (jakkoliv jde o judikaturu týkající se primárně azylového řízení, výklad zásahu do soukromého a rodinného života má obecnější rozměr, který lze využít i v obecných cizineckých věcech). S ohledem na závažnost žalobcem spáchané trestné činnosti by zájem na ochraně rodinného života žalobce mohl převážet nad zájmem společnosti na ochraně veřejného pořádku jen tehdy, pokud by žalobce uvedl konkrétní mimořádné skutečnosti, které by takové převážení odůvodnily (např. lékařská zpráva dokládající nutnost každodenní péče žalobce o dceru), takové však neuvedl. Co se týká péče o nemocného vnuka, jak sám žalobce podotkl, jeho syn se svou manželkou ji zvládají včetně návštěv ve zdravotnických zařízeních. Jde-li o odůvodnění napadeného rozhodnutí, žalovaný se vypořádal se zásahem do soukromého a rodinného života nejen žalobce, ale rovněž i jeho manželky, dcery a nemocného vnuka (vizte s. 11 – 14), hodnotil též zájem nemocného vnuka, zmínil dostatečnou péči obou rodičů o něj i omezenou možnost žalobce starat se o vnuka v rámci svého přerušovaného pobytu na základě bezvízového styku, přitom ve správním řízení nevyplývala nikterak mimořádná vazba žalobce k jeho vnukovi (vizte např. výslech žalobce a jeho manželky ze dne 26. 4. 2023), vzhledem k tomu lze považovat odůvodnění žalovaného za dostatečné.

38. Také nelze tvrdit, že žalobce má v České republice vybudované vazby, zatímco v XX nikoli. Z výsledku žalobce vyplynulo, že má v XX bratry, s nimiž provozuje obchod, a že v zemi původu vlastní nemovitost zděděnou po rodičích. Lze dodat i to, že žalobci není zamítavým rozhodnutím znemožněno nadále realizovat svůj soukromý a rodinný život ve smyslu čl. 8 Úmluvy. Neudělením pobytu není žalobci uložen žádný zákaz pobytu na území do budoucna, přičemž po určité době může opětovně požádat o udělení pobytového oprávnění. Kontakt s rodinnými příslušníky může udržovat pomocí krátkodobých návštěv v České republice, popř. formou přijímání návštěv v domovské zemi. Ačkoliv tedy soud vzal při posouzení v úvahu snahu žalobce napravit se a vést řádný život, nelze odhlédnout od závažné trestné činnosti, kterou v minulosti spáchal. Přístup žalobce, který namítá nemožnost vyvrácení potenciální hrozby opakovaného narušení veřejného pořádku, by v konečném důsledku vedl k tomu, že by bylo třeba vyhovět jakékoli žádosti v pobytových věcech. Takto však právní úprava koncipována není. Ta umožňuje žádosti nevyhovět mj. v případě, že existuje důvodné nebezpečí, že by žadatel mohl ohrozit bezpečnost státu nebo závažným způsobem narušit veřejný pořádek ve smyslu ust. § 87e odst. 1 písm. f) z.p.c. Soud shrnuje, že po důkladném posouzení neshledal žádnou zásadní či mimořádnou okolnost, která by odůvodnila převážení zájmu na ochraně rodinného života žalobce před zájmem společnosti na ochraně veřejného pořádku. Podpůrně odkazuje soud na nedávný rozsudek NSS ze dne 22. 9. 2023, č. j.: 3 Azs 370/2021-36, v němž na podkladě obdobných tvrzení rovněž nebyl shledán nepřiměřený zásah do soukromého a rodinného života stěžovatelky.

Shodu s prvopisem potvrzuje K. R.

39. Soud dodává, že z čl. 8 Úmluvy ani z jiných mezinárodních smluv (tzn. dokumentů mimo rámec evropského práva), kterými je Česká republika vázána, nevyplývá právo cizince na vstup a pobyt v zemi, kde pobývá jeho rodinný příslušník (k tomu srov. rozsudek NSS ze dne 16. 5. 2007, č. j.: 2 As 78/2006-64). Z čl. 8 Úmluvy totiž státu nevyplývá všeobecný závazek respektovat volbu dotčených osob ohledně země jejich společného pobytu, resp. závazek napomáhat rozvíjení jejich vzájemných vztahů. V tomto směru je při stanovení rozsahu povinností státu vždy nutno zvážit okolnosti konkrétního případu (vizte rozsudek Evropského soudu pro lidská práva ze dne 19. 2. 1996 ve věci *Gül proti Švýcarsku*, stížnost č. 23218/94). Evropský soud pro lidská práva přitom v této souvislosti bere v úvahu mj. i případné extrateritoriální účinky čl. 8 Úmluvy, tzn. otázku, do jaké míry je cizinci bráněno realizovat jeho rodinný či soukromý život v zemi původu a do jaké míry má přijímací stát právě z tohoto důvodu povinnost umožnit mu přenést si svůj rodinný, resp. soukromý život na jeho území. Podmínky pro aktivaci extrateritoriálního účinku čl. 8 Úmluvy jsou přitom stanoveny velmi přísně (srov. rozsudek Evropského soudu pro lidská práva ze dne 6. 2. 2001 ve věci *Bensaid proti Spojenému království*, stížnost č. 44599/98). Stejně tak nedošlo k nepřipustnému zásahu do žalobcových ústavních práv; Ústavní soud se v minulosti opakovaně vyjádřil tak, že Listina základních práv a svobod poskytuje soudní ochranu pouze tomu právu, které právní řád garantuje (srov. rozhodnutí Ústavního soudu, sp. zn.: Pl. ÚS 36/93 a sp. zn.: IV. ÚS 85/04). Ústavní soud dále ve své judikatuře opakovaně vyslovil, že subjektivní ústavně zaručené právo cizinců na pobyt na území České republiky neexistuje, neboť je věcí suverénního státu, za jakých (nediskriminujících) podmínek připustí pobyt cizinců na svém území (srov. rozhodnutí Ústavního soudu, sp. zn.: IV. ÚS 85/04, sp. zn.: III. ÚS 99/04, sp. zn.: III. ÚS 219/04, sp. zn.: III. ÚS 260/04 a sp. zn. IV. ÚS 1628/19). Neudělením přechodného pobytu ani nemůže být zasazeno do žádného základního práva, kterému dle čl. 36 odst. 2 Listiny základních práv a svobod náleží soudní ochrana.
40. Soud dále považuje za důležité uvést, že z.p.c. stanoví dva okruhy osob, na které aplikuje ustanovení o rodinném příslušníkovi občana Evropské unie – osoby za rodinné příslušníky výslovně označené v ust. § 15a odst. 1, resp. odst. 2, a osoby ve vztahu obdobném rodinnému za splnění podmínky trvalosti vztahu dle ust. § 15a odst. 3. Znění ust. § 15a odst. 3 z.p.c. je třeba chápat tak, že se vztahuje na dvě kategorie cizinců, jejichž vzájemný vztah závislosti je založen na zcela jiných atributech. Ust. § 15a odst. 3 písm. a) z.p.c. dopadá na příbuzné občana Evropské unie neuvedené v ust. § 15a odst. 1 z.p.c., s tím, že cizinec s občanem Evropské unie žil ve společné domácnosti nebo jím byl vyživován či byl na jeho péči ze zdravotních důvodů odkázán; zatímco ust. § 15a odst. 3 písm. b) z.p.c. se pak vztahuje na cizince, který má s občanem Evropské unie řádně doložený trvalý partnerský vztah. Žalovaný na s. 3 – 4 napadeného rozhodnutí vysvětlil, že žalobce má postavení rodinného příslušníka občana Evropské unie jen ve smyslu ust. § 15a odst. 1 písm. a), odst. 2 z.p.c. ve vztahu ke své manželce, s čímž se soud ztotožňuje. Syn i dcera jsou starší 21 let a na výživě nebo jiné nutné péči, jež by byly žalobcem poskytovány, nejsou závislí.
41. Soud pokládá za bezpředmětné srovnávání rozhodnutí o zamítnutí žádosti o přechodný pobyt, v jehož důsledku žalobce nebude moci pobývat na území České republiky neomezeně dlouho, s uplatněním pravidla „90/180“ vycházejícího ze Schengenského hraničního kodexu a nařízení Evropského parlamentu a Rady (EU) 2018/1806 ze dne 14. 11. 2018, kterým se stanoví seznam třetích zemí, jejichž státní příslušníci musí mít při překračování vnějších hranic vízum, jakož i seznam třetích zemí, jejichž státní příslušníci jsou od této povinnosti osvobozeni. Jedná se o dva odlišné právní tituly, které se navzájem nevylučují. Pravidlo „90/180“ nereflektuje otázky rizika závažného narušení veřejného Shodu s prvopisem potvrzuje K. R.

pořádku při pobytu cizince na území České republiky. Zároveň hrozba narušení veřejného pořádku bude zjevně vyšší, pokud bude žalobce na území České republiky pobývat nepřetržitě, než v případě pobytu dle pravidla „90/180“, zvláště když jeho dosavadní trestná činnost, jejíž další opakování hrozí i do budoucna, nebyla založena na náhlých, nesouvislých útocích, ale na dlouhodobé a kontinuální činnosti.

42. Soud shrnuje, že žalobci nelze přisvědčit, že by řízení a rozhodnutí žalovaného byla stížena vadami. Taktéž se neprokázalo tvrzení žalobce o záměrném vedení řízení tím způsobem, aby byly nalezeny jen důvody k zamítnutí jeho žádosti o přechodný pobyt. Žalovaný se v řízení řádně zabýval vším podstatným, uspokojivě odůvodnil riziko narušení veřejného pořádku ze strany žalobce a učinil tak na základě dostatečně individualizovaných okolností a do budoucna, přičemž budoucí hrozbu nelze než predikovat z minulého jednání, není proto nikterak závadné, zaměřil-li se ve svých úvahách na žalobcovu kriminální činnost. Důkladně byla posouzena i přiměřenost zásahu do soukromého a rodinného života žalobce i jeho blízkých, zkoumán byl i vztah žalobce k jeho vnukovi a zájem nemocného vnuka, s ohledem na méně intenzivní vazbu, jež vyplynula v průběhu správního řízení, lze odůvodnění žalovaného shledat dostatečným i v uvedeném aspektu. Soud se proto se závěry žalovaného v rozhodující míře ztotožnil.
43. Ze všech výše uvedených důvodů soud žalobu podle ust. § 78 odst. 7 s.ř.s. jako nedůvodnou zamítl.
44. O náhradě nákladů řízení bylo rozhodnuto podle ustanovení § 60 odst. 1 s.ř.s. Žalobce neměl ve věci úspěch, proto mu náhrada nákladů řízení nenáleží, a žalovanému náklady řízení nevznikly.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Shodu s prvopisem potvrzuje K. R.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Praha 5. února 2024

JUDr. Václav Kočka-Amort, v.r.
samosoudce

Shodu s prvopisem potvrzuje K. R.